

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 бр. 4047/18
13.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Александре Спирковске, председника већа, Зорице Јовановић и Драгице Савелић Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, против туженог ЈКП Градског саобраћајног предузећа “Београд” из Београда, Кнегиње Љубице бр. 29, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о изјављеној жалби тужиоца против пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр. 208/18 од 21.09.2018. године, у седници већа одржаној 13.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 208/18 од 21.09.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Образложење

Ставом један изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр. 208/18 од 21.09.2018. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да суд поништи решење туженог од 18.12.2017. године, заведено код туженог под бр. 17/487, којим је одређено да се тужиоцу отказује уговор о раду, као неоснован.

Ставом два изреке одбијен је захтев тужиоца да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад, као неоснован.

Ставом три изреке одбијен је захтев тужиоца да суд обавезе туженог да му плати трошкове парничног поступка у укупном износу од 69.000,00 динара, као

неоснован.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, из свих разлога предвиђених одредбом члана 373 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11).

Испитујући правилност побијане пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао:

-жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би биле од утицаја на законитост и правилност ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу код туженог до 20.05.2012. године, јер је тужиоцу отказан уговор о раду решењем туженог бр.17/224 од 22.05.2012. године. Наведено решење, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, поништено је пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 2255/2012 од 29.05.2013. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5583/13 од 29.01.2016. године. По правноснажности означене пресуде, тужени је вратио тужиоца на рад, поступајући по правноснажној пресуди суда. Након тога, пресудом Врховног касационог суда Рев2 бр. 1230/2016 од 22.06.2017. године, преиначена пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5583/13 од 29.01.2016. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 2255/2012 од 29.05.2013. године, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи, као незаконито, решење о отказу уговора о раду бр. 17/224 од 22.05.2012. године, као и да обавезе туженог да тужиоца врати на рад. Оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоца донето је 18.12.2017. године, уз образложење да је тужени, на основу пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр. 2255/2012 од 29.05.2013. године, одлуком бр. 4170 од 01.04.2016. године, вратио овде тужиоца на рад, да је наведена пресуда потврђена од стране Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5583/13 од 29.01.2016. године, али да је пресудом Врховног касационог суда Рев2 бр. 1230/2016 од 22.06.2017. године преиначена пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5583/13 од 29.01.2016. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 2255/2012 од 29.05.2013. године, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се, као незаконито, поништи решење о отказу уговора о раду бр. 17/224 од 22.05.2012. године, а тужени обавезе да га врати на рад.

По налажењу првостепеног суда, како је пресудом Врховног касационог суда одбијен тужбени захтев тужиоца и означене пресуде Првог основног суда у Београду и Апелационог суда у Београду преиначене, без значаја је чињеница што је тужени поступио по пресуди Првог основног суда у Београду и вратио тужиоца на рад, јер је тужени био у обавези да поступи по тада правноснажној пресуди Првог основног суда

у Београду, којом је поништено решење о отказу уговора о раду бр. 17/224 од 22.05.2012. године, и том приликом тужиоца вратио на рад. Међутим, накнадно, доношењем пресуде Врховног касационог суда отпао је правни основ за доношење одлуке туженог бр. 4170 од 01.04.2016. године, којом одлуком је тужени поступио по правноснажној пресуди и тужиоца вратио на рад, управо уз образложење да се тужилац враћа на рад на основу пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр. 2255/2012 од 29.05.2013.године. Како је правни основ за враћање тужиоца на рад по пресуди Првог основног суда у Београду П1 бр.2255/2012 од 29.05.2013.године отпао доношењем пресуде Врховног касационог суда Рев2 бр.1230/2016 од 22.06.2017.године, првостепени суд је закључио да је отпао и сваки правни основ да тужилац и даље буде у радном односу код туженог, због чега је, по налажењу првостепеног суда, тужени правилно донео оспорено решење о престанку радног односа бр. 17/487 од 18.12.2017. године, јер је отпао правни основ на основу којег је тужилац и враћен на рад. Првостепени суд је, полазећи од одредбе члана 185 Закона о раду, у складу са којом послодавац има могућност да, након што запосленом откаже уговор о раду, определи датум престанка радног односа, а што је тужени учинио, оценио да је без значаја што је у оспореном решењу означено да тужиоцу престаје радни однос 20.12.2017.године, а да је то решење тужиоцу уручено 22.12.2017.године. Првостепени суд је закључио и да је без значаја чињеница што тужени, на основу правноснажне пресуде, донео одлуку о враћању тужиоца на рад, јер је тужени само поступио по пресуди суда и успоставио радноправни статус који је тужилац имао пре доношења претходног, прво поништеног пресудом суда, решења о престанку радног односа, а након тога са тужиоцем закључио и анекс 1 уговора о раду, при чему је првостепени суд имао у виду и да је означена одлука туженог, којом је тужилац враћен на рад, правноснажна.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, закључак је првостепеног суда да је тужбени захтев тужиоца неоснован, те је одбио тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења туженог од 18.12.2017.године, као и захтев тужиоца за враћање на рад, као у ставу један и два изреке првостепене пресуде.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право, дајући за своју одлуку потпуне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд, у поступку жалбене контроле.

Наводи жалбе не доводе у сумњу правилност ожалбене пресуде, нити пружају доказе за супротно, већ жалба истиче околности које су правилно цењене од стране првостепеног суда и тичу се разлога за доношење оспореног решења, као и датума престанка радног односа тужиоца који је наведен у том решењу, а који нису од утицаја на правилност ожалбене пресуде управо из разлога које даје првостепени суд, при чему се овај суд, као другостепени, користи овлашћењем из члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, којим је прописано да ако се пресудом жалба одбија, у образложењу пресуде суд неће детаљно образлагати пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а ожалбена пресуда, супротно наводима жалбе, није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које се, неосновано, у жалби указује.

Наиме, супротно наводима жалбе, ожалбена пресуда не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном

поступку. Ожалена пресуда није нејасна у погледу разлога о одлучним чињеницама, већ, напротив, јасна је и даје потпуне разлоге за одбијање тужбеног захтева тужиоца.

Првостепени суд је, дајући разлоге за своју одлуку, ценио изведене доказе у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, те су у том смислу без утицаја на правилност деонте првостепене пресуде наводи тужиоца у жалби који се односе на оцену доказа.

Неосновано у жалби тужилац тврди да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, имајући у виду одредбу члана 228 Закона о парничном поступку, којом је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева, у ком смислу је првостепени суд и поступио, а након изведених доказа, на рочишту на коме је главна расправа закључена, тужилац предлога у допуну доказног поступка није имао. Стога се неосновано жалбом тужиоца оспорава чињеница да је тужени тужиоцу доставио одлуку бр. 4170 од 01.04.2016. године о враћању тужиоца на рад, која садржи образложење да је пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 2255/2012 од 29.05.2013. године, ставом првим изреке, усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог о отказу уговора о раду бр. 17/224 од 22.05.2012. године, и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, да је наведена пресуда потврђена од стране Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5583/13 од 29.01.2016. године. Наведену одлуку, као и доставницу од 07.04.2016. године, према којој је тужиоцу наведена одлука достављена 07.04.2016. године, тужени је приложио уз одговор на тужбу, али тужилачка страна није наведене чињенице оспорила, те из наведеног разлога, у смислу одредбе члана 230 став 1 Закона о парничном поступку, којим је прописано да се не доказују чињенице које је странка признала пред судом у току парнице, односно чињенице које није оспорила, не може успешно оспорити да је тужиоцу тужени доставио наведену одлуку, поштујући и правило из члана 372 став 1 Закона о парничном поступку, којим је прописано да у жалби не могу да се износе нове чињенице и предлажу нови докази осим ако подносилац жалбе учини вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе, односно предложи до закључења главне расправе. Такође, нема чињенично покриће навод жалбе да је уговор о раду од 13.10.2016. године закључен независно од чињенице да је претходно донета првостепена пресуда од 29.05.2013. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду од 29.01.2016. године, којом је тужилац враћен на рад, посебно у присуству наведених пресуда, одлуке о враћању на рад, али и садржине самог уговора о раду у коме је наведено да се ради о пречишћеном тексту и да се закључује на основу члана 172а став 5 Закона о раду, којим је прописано да уговор о раду са анексима који су саставни део тог уговора могу да се замене пречишћеним текстом уговора о раду, који потписује послодавац и запослени и, с тим у вези, утврђено чињенично стање у првостепеном поступку да је тужени поступио по наведеној пресуди Првог основног суда у Београду и тужиоца вратио на рад, при чему је тужиоца вратио у Службу ФТО, с обзиром да је тада постојала та Служба, а након тога је ова Служба уступљена трећем лицу, па је са тужиоцем закључен анекс уговора о раду о премештају на друге послове. Дакле, код изложеног, у конкретном случају се није радило о заснивању радног односа, на чему инсистира жалба, већ о реституцији.

Супротно наводима жалбе, имајући у виду наведено утврђено чињенично стање

у првостепеном поступку, првостепени суд је, правилном применом материјалног права, одбио, као неоснован, тужбени захтев тужиоца.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу код туженог до 20.05.2012. године. Наиме, тужиоцу је тужени отказао уговор о раду решењем бр. 17/224 од 22.05.2012. године, са наведеним датумом. С обзиром да је решење о отказу уговора о раду тужиоца од 22.05.2012. године поништено и тужилац враћен на рад, пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 2255/2012 од 29.05.2013. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5583/13 од 29.01.2016. године, тужени је, одлуком од 01.04.2016. године, тужиоца вратио на рад и са тужиоцем закључио и пречишћени текст уговора о раду на основу члана 172а став 5 Закона о раду. Међутим, како је пресудом Врховног касационог суда Рев2 бр. 1230/2016 од 22.06.2017. године преиначена пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5583/13 од 29.01.2016. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 2255/2012 од 29.05.2013. године, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се, као незаконито, поништи решење о отказу уговора о раду бр. 17/224 од 22.05.2012. године, а тужени обавезе да тужиоца врати на рад, отпао је правни основ за враћање тужиоца, као запосленог, на рад, те је тужени оспореним решењем од 18.12.2017. године утврдио да је тужиоцу престао радни однос код туженог, уз образложење којим се позива и на наведену пресуду Врховног касационог суда.

Дакле, у конкретном случају, како правилно налази првостепени суд, доношењем наведене пресуде Врховног касационог суда од 22.06.2017. године, отпао је правни основ за извршење обавезе туженог да тужиоца врати на рад по основу правноснажне пресуде и тако изврши реституцију, и стекли су се услови за примену правног дејства правноснажног решења о отказу уговора о раду тужиоцу од 22.05.2012. године.

Супротно наводима жалбе, у ситуацији, као у конкретном случају, када је основ за враћање на рад запосленог била правноснажна пресуда о поништају акта о отказу уговора о раду, па је одлуком Врховног касационог суда, по ревизији, преиначена и првостепена и другостепена пресуда, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се, као незаконито, поништи решење о отказу уговора о раду, а тужени обавезе да га врати на рад, тада је отпао правни основ за враћање запосленог на рад и активирају се правне последице отказа.

Наиме, обавеза туженог, као послодавца, да тужиоца врати на рад имала је у конкретном случају свој основ у правноснажној пресуди првостепеног суда од 29.05.2013. године, којом је обавезан тужени да тужиоца врати на рад, а претходно поништено, као законито, решење о отказу уговора о раду. Следом тога, када су пресудом Врховног касационог суда, по ревизији, преиначене и наведена првостепена и другостепена пресуда, отпао је правни основ за враћање тужиоца на рад, како правилно закључује првостепени суд, супротно наводима жалбе.

Тачно је, како наводи жалба, да су у одредби члана 179 Закона о раду прописани разлози за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца. Међутим, овде се не ради о томе, већ о активирању дејства претходног решења о отказу уговора о раду од

22.05.2012. године када су пресудом Врховног касационог суда преиначене нижестепене пресуде којима је то решење било поништено, а правна последица је правна важност и деловање наведеног коначног и правноснажног решења о отказу уговора о раду, које је активирано доношењем наведене пресуде Врховног касационог суда, па у овој парници оспорено решење од 18.12.2017. године само декларише ту ситуацију. Стога су без значаја и даљи наводи жалбе који се односе на наведени датум престанка радног односа у оспореном решењу, као и на примену члана 179 Закона о раду, јер разлози из те норме и нису основ оспореног решења, већ претходно донето решење о отказу уговора о раду, које је коначно и правноснажно, о чему је доказно сведочанство и донета пресуда Врховног касационог суда. Наиме, тужиоцу је претходно, решењем туженог бр.17/224 од 22.05.2012.године, применом члана 179 тачка 7 Закона о раду, отказан уговор о раду због тога што је, на пословима контролора, одбио да закључи анекс уговора о раду за премештај на други посао, код другог послодавца, у смислу члана 171 тачка 4 Закона о раду, због укидања Службе за контролу возних исправа (ако је послодавац запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155 став 1 тачка 5 Закона о раду), које решење није поништено, имајући у виду пресуду Врховног касационог суда Рев2 бр.1230/2016 од 22.06.2017.године, у ком смислу је, како произилази из назначене пресуде Врховног касационог суда, на коју се позива образложење ожалбене пресуде, одбијањем тужиоца да закључи анекс уговора о раду, којим му је као вишку обезбеђено остваривање права из члана 155 став 1 тачка 5 Закона о раду, настао основ из члана 179 тачка 7 Закона о раду да му тужени послодавац откаже уговор о раду, са истеком осмог дана од дана достављања понуде, која је тужиоцу достављена 27.04.2012.године, те је тужени основ за доношење решења о отказу уговора о раду имао истеком осмог дана од дана достављања понуде, а чињеница да је тим отказним решењем одређен датум 20.05.2012. године, као дан престанка радног односа, сагласно члану 185 став 5 Закона о раду, решење не чини незаконитим. С тим у вези, код изложеног, чињеница да је у оспореном решењу од 18.12.2017.године, као дан престанка радног односа одређен дан 20.12.2017.године, супротно наводима жалбе, оспорено решење не чини незаконитим и супротним правилима из члана 185 став 5 Закона о раду. Такође, код изложеног, без значаја су наводи жалбе да тужилац пре доношења решења од 22.05.2012. године није радио на пословима ФТО, већ на пословима контролора у Служби за контролу возних исправа, имајући у виду да је радно место тужиоца на коме је радио у периоду до доношења решења од 22.05.2012. године укинута.

Правилно је првостепени суд одбио и тужбени захтев тужиоца за враћање на рад, као акцесорни, као у ставу два изреке првостепене пресуде.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу три изреке побијане пресуде (решење), донета правилном применом члана 153 и члана 154 Закона о парничном поступку.

Како тужилац није успео у поступку по жалби, то нема право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом тог правног лека и стога је овај суд, применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу два изреке ове пресуде (решење).

Из наведених разлога, на основу члана 390 Закона о парничном поступку,

одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Александра Спирковска, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**